

The background of the entire cover is a photograph of a forest path. Sunlight filters through the dense canopy of trees, creating a series of bright, golden rays that illuminate the path and the surrounding foliage. The path itself is a narrow, dirt trail that leads from the bottom center towards the upper right, disappearing into the distance. The trees are lush and green, with some leaves showing hints of yellow, suggesting an autumn setting. The overall atmosphere is peaceful and spiritual, with the light rays creating a sense of divine presence or enlightenment.

Odbacivanje
Avgustinovih
Zavetnih
naočala

u cilju dobijanja
Poznog Dažda

Adrian Ebens
Danutash Brown

Odbacivanje Avgustinovih Zavetnih naočala u cilju dobijanja Poznog Dažda

Zaveti i Zakon u Galatima 3

Adrijan Ebens
Danutasn Braun

Štampano

maranathamedia.com

Mart 2016
Dopunjeno avgusta 2018

Postoji mnogo ideja o tome o čemu se na konferenciji 1888 godine govorilo po pitanju jedne od najdragocenijih poruka. Najtačnije u vezi tog dijaloga, pisao je E.J.Vagoner nešto ranije te iste godine.

„5. Ali vi kažete da apostol govori o dispencaciji, a ne o ličnom iskustvu, i da je to dovodjenje ka Hristu značilo njihovo dovodjenje do Njegovog prvog dolaska, i do "sistema vere koja je tamo bila otkrivena." Medjutim, ovo je najslabija pozicija koju ste mogli da zauzmete, jer ako bi to bilo pravo značenje, iz toga bi sledilo da je zakon ispunio svoju svrhu samo za generaciju koja je živela u vreme Hristovog prvog dolaska. I u kontekstu u kome vi koristite taj termin, niko više ne bi došao ka Hristu. Da bi zakon doveo ljude ka Hristu, u smislu u kome ga vi primenjujete, to jest, do Njegovog prvog dolaska, on je morao da produži njihove živote. Adam bi morao da živi najmanje 4000 godina. Zato, dozvolite mi da još jednom ponovim: tekst ne kaže da je zakon bio učitelj koji je trebao da ukaže na Hrista, već da ih dovede ka Njemu.

6. Još jednom: tekst kaže da ih on dovodi ka Hristu, kako bi mogli biti opravdani verom. Da li se ljudi opravdavaju verom u nacionalnom smislu? Upravo sam pokazao da bi, vezano za teoriju da je apostol govorio o dispencaciji, samo jedna generacija bila bi dovedena Hristu, tačnije, samo ona generacija koja je imala tu sreću da živi u vreme Njegovog prvog dolaska; ali čak i ta generacija nije bila opravdana verom. Samo nekoliko od njih imali su nekakvu veru. Nisu svi imali veru. Oni su tada morali ostati pod učiteljem - zakonom - i zaista i jesu. Opravdanje verom je individualna stvar, a ne stvar nacionalnog pitanja. Adventisti sedmog dana često govore o velikom svetlu koje "kao narod" poseduju. Ali "mi kao narod" nećemo imati nikakvu korist od tog svetla sve dok ga kao pojedinci ne budemo posedovali u svojim srcima. Ponavljam, opravdanje verom je nešto što svaki pojedinac mora iskusiti za sebe lično. Hiljade onih koji su živeli u vreme Hristovog prvog dolaska nisu znali ništa o tom iskustvu, dok su hiljade onih koji su živeli davno pre Njegovog dolaska, u stvari dovedeni ka Hristu radi pomilovanja i dobili su ga. Avelj je uvršten u one koji su opravdani verom; Noje je postao naslednik pravednosti koja je po veri; i Avram je zapravo video Hristov dan, i radovao se u njemu, iako je umro 2000 godina pre prvog dolaska. I ovo je najpozitivniji dokaz da je apostol, u trećem poglavlju Galatima, govorio o ličnom iskustvu, a ne o

dispenzacionalnim promenama. Ne može postojati hrišćansko iskustvo, niti vera, niti pravda, ni pravednost a da to nije stvar lične prirode. Ljudi su spaseni kao pojedinci a ne kao nacija.” (E.J Vagoner, *Jevandjelje u Galatima*, (1888) 32,33 str.)

Ova tačka je ustvari najvažnija osnova poruke iz 1888, koja dozvoljava zakonu da istupi u većem izobilju, tako da se i osuda greha pokaže u punini, ali i da se blagodat pokaže u mnogo većem izobilju (Rimljanima 5:20). Ponavljamo centralnu osnovu Vagonerovog argumenta:

„I ovo je najpozitivniji dokaz da je apostol, u trećem poglavlju Galatima, govorio o ličnom iskustvu, a ne o dispenzacionalnim promenama.” (E.J.Vagoner, *Jevandjelje u Galatima*, 33.str.)

Možemo da sumiramo E.J. Vagonerovu poziciju o Zavetima, tako što ćemo reći da je Stari Zavet bio obećanje čoveka Bogu izraženo u rečima Izraelaca:

"I sav narod odgovori zajedno, i reče: sve što je Gospod rekao činićemo.
I Mojsije reče Gospodu reči narodne." (2.Mojsijeva 19:8)

Lažna obećanja čoveka, osudjena su na propast. Priznavanje činjenice da su svi naši pokušaji da ispunimo zahteve zakona potpuno bezvredni, dovodi one koji su voljni, do predaje Hristu i ubijanja svoje želje da bi ugodili Bogu u telu. Ovo je svrha Starog Zaveta - da nas osposobi da uvidimo našu veliku grešnost i našu očajničku potrebu za Spasiteljem. Novi Zavet je obećanje Boga čoveku da ga spasava kroz Hristovu pravednost. Kao što je Avram jednostavno poverovao u Njegovu Reč i to mu se uračunalo u pravdu. Ovaj proces opravdanja i posvećenja je isti od pada čoveka pa sve do danas. Vest prvog andjela govori o večnom jevandjelju utemeljenom na večnom Zavetu.

Zadatak zakona kroz Stari Zavet je da nas dovede Hristu kako bi mogli biti opravdani verom. Ako su Stari i Novi Zavet podeljeni izmedju sebe dispenzacijom (izuzimanjem), tada Stari Zavet u suštini ne postoji posle Hristovog krsta. Zakon više nema važnu ulogu učitelja koji nas dovodi Hristu. Deleći Zavete na istorijske epohe, i jevandjelje se deli i razdvaja, dozvoljavajući telesnom čoveku da sebe posmatra kao duhovnog, dok u praksi on nije bio razapet sa Hristom kroz službu smrti u Starom Zavetu. Kroz

dispenzacionalni sistem, čini se da telesni čovek pokušava da na putu života preskoči zid, ne prolazeći kroz uska vrata obraćenja i pokajanja. Kada je A.T. Džons prihvatio pitanje Zaveta onako kako ga je E.J.Vagoner izložio, on je bio ispunjen snagom Duha 1893.godine propovedajući večno evanđelje. Posebno u propovedima od 14-20, ova poruka je propovedana sa velikom silom i jasnoćom.

Urija Smit, G.I.Batler, Dan Džons i mnoge druge vodje tog vremena, svim silama su se borili da zaustave ovu istinu o zakonu i Zavetima u Galatima poslanici. Vili Vajt je pisao svojoj supruzi o jednom od sastanaka tokom konferencije 1888 godine:

“Ovde je gotovo zaludjenost da se ostane na starim verovanjima. Na zasedanju je doneta odluka da neće biti novih doktrina sve dok to ne bude odobreno od strane Generalne Konferencije. Majka i ja bili smo iscrpljeni gotovo do smrti posle teške borbe.” (W.C. Vajt, Pismo Meri Vajt, 3. novembar 1888)

Bitka da su Zaveti vreme dispenzacionalizma - zakona pre krsta a blagodati posle krsta, i sa druge strane da su Zaveti lična iskustva, gde se oba dešavaju i pre i posle krsta - ključala je i buktala gotovo 18 meseci. Elen Vajt je tada dobila viziju sa neba. Ona je Uriji Smitu napisala sledeće upozorenje:

“Preksinoć mi je pokazano (od Gospoda) da su dokazi po pitanju Zaveta bili jasni i ubedljivi. Ti (Urija Smit), brat B, brat C, i ostali trošite vaše istraživačke snage kako biste se suprotstavili poziciji po pitanju Zaveta koju je brat E. J. Vagoner izneo. Da ste primili pravo svetlo, ne biste oponašali i na isti način kao jevreji tumačili Pismo potpuno pogrešno. Šta je njih učinilo zilotima? Zašto su oni slušali reči Hristove? Špijuni su ga pratili kako bi Njegove reči mogli kasnije ponoviti i izopačiti i okrenuti na takav način koji bi odgovarao njihovim neposvećenim umovima. Na ovaj način varali su narod. Stvarali su lažne zaključke. Trudili su se da te stvari učine nejasnim i zavedu umove ljudi.

Pitanje Zaveta je veoma jasno pitanje i biće primljeno sa svakim svetlom, od strane nepristrasnog uma, a ja sam bila odvedena tamo gde mi je Gospod dao znanje o ovom pitanju. Ti si se okrenuo od

svetla jer si se uplašio da će pitanje zakona u Galatima biti prihvaćeno. Po pitanju zakona u Galatima, ja nemam i nikada nisam imala nikakav teret.” (Pismo 59, 1890 p. 6. Uriji Smitu, 8.mart, 1890.) {9MR 329.1}

Šta su Urija Smit, G.I. Batler i ostali učili po ovom pitanju?

“Svetinja Starog Zaveta mora imati isti odnos prema Svetinji Novog Zaveta, kao što Stari Zavet ima prema Novom Zavetu...Svi se slažu da se oni javljaju tipom i antitipom. Prvi je tip i senka; a drugi je antitip i suština. Svetinja ove dispencije bila je tip; svetinja ovoga je antitip. (Urija Smit, *Svetinja i 2300 dana iz Danila 8 poglavlja*, 14 (1877), 181.str.)

Novi Zavet zamenio je Stari Zavet kada ga je Hristos potvrdio na krstu Svojom krvlju. (Urija Smit, *Svetinja*, Srp Jevandjelja 1, 8 (15 maj, 1886), 58. str.)

Zato nije bilo ispravno i dalje čuvati zid razdvajanja između njih i ostalih. **Sada su svi oni stajali kao jednaki pred Bogom. Svi treba da Mu se približe kroz Mesiju koji je došao na svet;** samo kroz Njega čovek može biti spasen. (G.I Batler, *Zakon u Galatima*, (1886) 10 str.)

"Pre nego što je vera došla, bili smo pod zakonom, zatvoreni za veru koja je kasnije trebala da bude otkrivena." **Govori li ovaj tekst o ljudima koji su još neobraćeni i nalaze se pod osudom moralnog zakona, sve dok vera u Hrista nije došla u njihova srca? Ili govori o ljudima Pavlovog vremena, jevrejima, koji su pod čuvarom kao nadzornikom, pod privremenim sistemom sve dok Isus ne dodje? Mnogo se menja u zavisnosti od toga koju od ovih pozicija uzmemo kao istinitu. Mi uzimamo poslednje gledište bez oklevanja.** Ponovo razmotrena verzija glasi: "Pre nego što je vera došla (vera, marginalizovana), bili smo pod zakonom, zatvoreni za veru koja je kasnije trebala biti otkrivena." Izraz biti "pod čuvarom", Webster definiše kao "stanje kada je neko pod zaštitnikom, ili nadzorom," "dete koje po prismotrom." Diaglot kaže: "I pre nego što je došla vera, bili smo čuvani pod zakonom, bili smo zatvoreni zajedno za veru koja samo što se nije otkrila. "

Nema nikakve sumnje, osim toga da tekst donosi svojevrsnu prelaznu strukturu, "čuvajući telo ljudi", "**zatvarajući ih zajedno**", "**okružujući ih**", kao što kaže originalna grčka reč, do određenog vremena kada

će se "ta vera" otkriti. Sa sigurnošću možemo da tvrdimo da reč "vera" ovde nije upotrebljiva u značenju ličnog verovanja čoveka u Hrista kao sredstvo ličnog oprostjenja njegovih greha, već je upotrebljena u kontekstu velikog sistema istina uspostavljenih od strane Boga radi spasenja čoveka - verovanje u raspetog Spasitelja i tome srodne istine koje proističu iz te centralne činjenice. Juda piše o "opštem spasenju" i o tome da se "moramo iskreno boriti za veru koja je jednom predana svetima." (stih 3). Mi govorimo o čuvanju "vere Isusove". Pavle, u svojim završnim rečima kaže da je "održao veru". I u ovoj istoj poslanici Galatima on govori o veri koju je propovedao (Galatima 1:23), i o "domaćinima u veri." (Galatima 6:10). Zaista, u velikom broju slučajeva u kojima je reč "vera" upotrebljena u Novom Zavetu, ona ima upravo taj smisao, kao što svako može da vidi ako koristi Konkordans.

Jevrejski narod i svi obraćenici koji su imali bilo kakav odnos prema Bogu jevreja, bili su pod tim vremenskim sistemom "dodatog" zakona, "zatvoreni", ograđeni nacionalnim barijerama koje su ih odvajale od ostatka sveta. Nisu smeli da jedu sa njima niti da se intimno povezuju sa njima. "Središnji zid" razdvajao ih je od ostalih. Bili su "ograđeni", zaštićeni i sa leve i sa desne strane, sve do velikog sistema vere u raspetog Spasitelja koji je "bio otkriven" dolaskom obećanog "semena". (G.I.Batler, Zakon u Galatima, (1886), 50.51.str.)

Da li vidite implikacije onoga što Batler govori? Nema "prave" vere u Starom Zavetu zato što Isus još nije bio rođen. Sredstva za oprostaj dolazila su kroz ceremonijalni zakon, i to oprostjenje nije bilo stvarno već "figurativno". Kako je onda Avram bio "opravdan verom?" Sa druge strane, Vagoner objašnjava veru drugačije:

Još jednom na strani 44 I [Vagoner] čita [iz Batlerove knjige]:

"Moralni zakon se spominje kao onaj koji je prestupljen. Međutim, "dodati" zakon, o kome Pavle govori, predlagao je simbolično oprostjenje greha, sve dok prava Žrtva ne bude prinisena.

Vašu nepravilnu upotrebu reči "dodat" dobro sam primetio, međutim, **postoji ideja u citatu koji sam upravo izložio, za koju, na žalost, vidim da se u poslednje vreme propagira. I to je ono što je u takozvanoj jevrejskoj dispencijaciji oprostjenja greha bilo samo figurativno. I tvoje reči veoma jasno ukazuju na to da nije bilo stvarnog oprostjenja greha sve dok Hristos, stvarna Žrtva, nije bio**

prinesen. Ako bi to bilo tako, voleo bih da pitam kako su Enoh i Ilija otišli na nebo. Da li su uzeti sa svojim neoprostenim gresima? Da li su otišli na nebo dve ili tri hiljade godina pre nego su im gresi oprošteni? Sama činjenica da su uzeti na nebo je dovoljan dokaz da su njihovi gresi stvarno oprošteni.

Kada je David rekao: "Blago onome kome je krivica oproštena, kome je greh pokriven." - mislio je upravo ono što i Pavle kada je upotrebio iste reči. David reče Gospodu: "Ti si oprostio krivicu mog greha." Ovo nije bilo lažno oprostjenje. On je direktno izjavio da, ako bi neka duša pogrešila protiv bilo koje zapovesti Gospodnje, trebala je da ponudi žrtvu i njeni gresi bili bi oprošteni. (3.Mojsijeva 4:2, 3, 20, 26, 31). U samoj žrtvi, koja je bila samo tip, nije bilo ničeg delotvornog, a opet je oprostjenje bilo stvarno kao i svako drugo koje će ikada biti dato posle raspeća. Kako je ovo moguće? Jednostavno zato jer je Hristos Jagnje koje je zaklano od postanja sveta. To da je Hristos trebalo da bude prinesen kao žrtva, bilo je obećanje našim praroditeljima u Edemu, potvrđeno Avramu Božjom zakletvom, i zato su, zahvaljujući tom obećanju, Avram, Isak, Jakov i svako je želeo, mogli dobiti onoliko dobra od zasluga Hristove krvi kao i mi danas. Da je oprostjenje bilo stvarno, pokazano je kroz činjenicu da je Avelj, kroz njegovu prinešenu žrtvu, dobio svedočanstvo da je opravdan. Ali, ne može biti opravdanja ukoliko mu ne prethodi oprostjenje. Ako je pomilovanje bilo figurativno, tada je i opravdanje moralo biti figurativno. Medjutim, Avelj i Noje i Avram i ostali, bili su zaista pravedni; oni su dobili savršeno opravdanje kroz veru; zbog toga - morali su dobiti i stvarno oprostjenje. To je nadalje pokazano činjenicom da oprostjenje greha mora da prethodi potpunom pravednosti. Jer ne može biti opravdanja bez vere (Rimljanima 6:23), a vera uvek donosi pomilovanje. (Rimljanima 3:24, 25; 5:1. E.J Vagoner, *Jevandjelje u Galatima* 29,30 str.)

U Vagonerovom razumevanju, Isusovo utelovljenje samo je još više otkrilo stvarno oprostjenje i blagodat koji su bili dati još od Adamovog pada u greh. Oprostjenje je uvek bilo tu - Bog se ne menja - ljudi su ti koji, kroz Hristovu žrtvu, samo više veruju da su dobili oprostjenje. U Batlerovom sistemu, oni koji su imali tu lošu sreću da budu rođeni pre krsta, "zaštićeni su" i "ogradjeni" samo figurativnom nadom jer Isus još nije bio rođen. Bog bi bio nepošten i nepravedan u jednom takvom sistemu, jer je oštar prema onima u Starom Zavetu, a pun milosti i blagodati prema onima koji su rođeni posle krsta i koji imaju "stvarno", umesto figurativnog oprostjenja. U Vagonerovom sistemu Hristova žrtva je na snazi još od "osnivanja sveta", i svi, uključujući i

one koji su živeli u Starom Zavetu, koji su svoju grešnost mogli da vide kroz delovanje zakona na njihova srca, mogli su da se pozovu na svog Spasitelja i dobiju stvarno oprostjenje, isceljenje i pravednost. Kao što Vagoner kaže: "Avelj i Noje i Avram i ostali, bili su zaista pravedni; oni su dobili savršeno opravdanje kroz veru; zbog toga su morali dobiti i stvarno oprostjenje."

Eleni Vajt je bilo pokazano od strane Gospoda da su Vagonerovi stavovi po pitanju Zaveta bili ispravni. Iste godine, njoj je pokazana ova istina, koja je objavljena u knjizi Patrijarsi i Proroci, u delu o zakonu i Zavetima.

"Savez milosti je prvo sklopljen sa čovekom u Edemu kada je nakon pada u greh primio božansko obećanje da će ženino seme satirati zmijinu glavu. **Ovaj Savez je svim ljudima nudio oprost i pomoć milosti Božje da u budućnosti budu poslušni verom u Hrista.** On im je takodje obećavao večni život uz uslov vernosti Božjem Zakonu. Tako su patrijarsi primili nadu u spasenje." (Patrijarsi i Proroci, 370.2 str.)

Elen Vajt je bila ubedjena da je Vagoner ispravno razumeo Zavete. Ona je još jednom pisala o ovome sledeće:

"Od trenutka kada sam prošle Subote izjavila da su pogledi na Zavete brata Vagonera istiniti, čini se da je veliko olakšanje došlo u mnoge umove. (Pisma 30, 1890, str. 2. (upućeno V. C. Vajtu i supruzi, 10. mart, 1890.) {9MR 329.3}

Istina je da 1888 godine Elen Vajt nije imala nikakav teret po pitanju zakona u Galatima jer joj je bilo pokazano da ni Batler ni Vagoner nisu imali savršeno razumevanje ovog pitanja. Ona je Batleru pisala po pitanju njenog poziva:

"On je pružio svoju ruku prema dr Vagoneru i prema tebi, starešino Batler, i rekao ukratko sledeće: "Nemamo potpunu svetlost po pitanju zakona, niti je ijedna pozicija po tom pitanju savršena." (E.G. Vajt, Pismo G.I. Batleru, 14 oktobar, 1888. EGW 1888, 93 str.)

Vagoner je ograničio zakon u Galatima na moralni zakon, dok je Batler zauzeo suprotnu poziciju i posmatrao ga kao ceremonijalni zakon. Borbeni duh Batlera i Smita, gurnuo je Vagonera u drugi plan i poziciju u kojoj je istina ta da su oba, i moralni i ceremonijalni zakon, služili u cilju osvedočenja za greh.

Kao i mnoge druge stvari, moralni i ceremonijalni zakon bili su “izvor i kanal sistem” koji su vodili jedan ka drugome. Za osetljivu savest, ubijanje nevinog jagnjeta od strane grešnika mučiće savest, napominjući joj o razlozima zbog čega je jagnje moralo biti ubijeno, a moralni zakon će završiti posao osvedočavanjem u moralni greh.

Iako Vagonerova pozicija po pitanju zakona u Galatima nije bila savršena, ona je ipak bila daleko bolja od pozicije koju je Batler imao, a to je pogrešan stav o razdvajanju (izuzimanju) Zaveta. Vagonerovoj poziciji bilo je potrebno da uključi i ceremonijalni zakon, dok je Batlerova pozicija trebala da doživi promene, tako što će zauzeti ispravne stavove na platformi Zaveta i da uključi moralni zakon.

Sve do 1891 godine, Elen Vajt je modifikovala svoje gledanje na zakon u Galatima, kada je javno rekla da su Batler i Smit i svi oni koji ih slede pogrešili po pitanju zakona u Galatima poslanici.

“Zbog toga što nisu vodili računa o Duhu Hristovom, zauzimajući pogrešne pozicije po pitanju zakona u Galatima - pitanja koje mnogi nisu do kraja razumeli pre nego što su zauzeli pogrešnu poziciju, crkva je pretrpela teške gubitke.” (E.G.Vajt, Zapis u dnevniku, 27 februar, 1891. *EGW* 1888, 894 str.)

Vraćamo se u 6.mart 1890 godine, kada je Elen Vajt pokazala da Vagoner ima istinu po pitanju Zaveta. Elen Vajt je osetila hitnost ove vizije kao i to da je izlivanje sile poznog dažda bilo usko povezano sa ovim pitanjem. U Subotu, samo dva dana kasnije, ona je hitno upozorila zajednicu.

“Svetlo koje je do mene došlo preksinoć, otvorilo je preda mnom sliku o uticaju koji deluje, i gde nas može odvesti. Želim vam reći braćo, bez obzira ko ste, želim vam reći da hodate po istoj zemlji po kojoj su hodali oni za vreme Hrista. Imate njihovo iskustvo; Ali, Bog nas izbavlja od "izlaska" koji su oni iskusili. Bez obzira da li ste čuli moje svedočanstvo, bez obzira što je ono svedočanstvo Duha Božjeg, **odlučili ste, neki od vas, jaki ljudi sa jakom voljom, da ćete po ovom pitanju ipak raditi na svoj način, i da ćete se boriti na svom putu. Neka vam se Gospod smiluje jer vam je to potrebno. Stojite pravo na putu**

Božjem. Zemlja će biti obasjana Njegovom slavom, i ako ostanete da stojite tamo gde stojite danas, moći ćete veoma lako doći u poziciju da kažete da je Duh Božji ustvari duh djavola. Već ste to rekli svojim delima, svojim stavovima, da je taj duh od djavola. Rekli ste da je to tako i reći ćete to i kada dodje kriza. I dok se molim ovde na svojim kolenima, imam i dokaz da će doći i vreme odmora. Duh Gospodnji je došao na mene, svetlost nebeska je osvetlila moje srce, i Njegova umirujuća blagodat je na meni. Moj um je bistar kao sunčani zrak; radujem se u Bogu mom spasitelju danas. Zahvaljujem Bogu što nisam obeshrabrena smrću; zahvaljujem Bogu što se čvrsto držim za ruku nevidljive sile koja mi daje snagu da sve izdržim. Oni koji su trebali da stoje sa mnom, Bog koji je trebao da stoji uz mene kako bi primila blagoslov, stajali su i čuvali moj put na svakom koraku. Želim da vam kažem braćo da medju nama ima onih koji vole da diskutuju. Upozorila sam ih u Mineapolisu da nikada ne šalju pastore Konferencije na debate. U poslednjih dvadeset godina dobijala sam svetlost u vezi sa onima koji vole da diskutuju. Oni će preokrenuti svetlost u tamu. I to je upravo ono što je brat Matej Larson učinio. On ima neko obrazovanje, međjutim, ukoliko Sveti Duh ne dodje na njega, on nikada neće proći kroz delo do kraja. U čemu je stvar? Plašim se za brata Larsona; bojim se za brata Larsona. Ja neću razgovarati sa vama, osim ako ne bude i druge braće medju nama. Uzećete moje reči. Stavićete u njih lažnu interpretaciju, i daćete im ovo ili ono značenje koje će moje reči tada prenositi. A oni koji kritikuju, dozvolite da vam kažem - vi hodate sa varnicama u vašoj rasplamsalosti, a nalazite se u mraku. Ovo je reč Božja. Bog mi je ovo otkrio. Rekla sam ovo bratu Morisonu kada smo bili u Des Moinesu. Rekla sam: “Ako ne istupite napred kao starešina Konrajt, biće to zbog toga što ste obraćen čovek; međjutim, svaka duša koja je povezana sa vama i koju ste vi obrazovali i obučili kao debatera, biće to nešto što biste želeli da niste nikada učinili”. Braćo, mi nismo ovde zbog takvog posla. Mi nismo ovde da bismo proučavali dela bezbožnih autora, i da otvaramo svoje umove za sotonske predloge. Ovde smo da bismo se spremili za sud, i nalazimo se tik uz granicu večnosti. Ovde ima mnogo onih koji trebaju da idu kroz svoje polje rada i da se učvršćuju u stvarima za koje bi bili spremni ili da umru, ili da postanu snage tame. I sada, šta ćete uraditi po tom pitanju? (1888 593.1)

Zato vas sada molim, da svako ko uživa u grehu, ma kakav on bio, sklonite ih sa vaših puteva. Bog će vam pomoći da se promenite. O, ja vidim osmeh Isusov danas. I tako sam zahvalna. Ja znam da će nam Bog pomoći ako pripremimo put za Cara. **Nadala sam se, brate Porter, kada si bio u Kanzasu, i kada se Duh Gospodnji spustio na tebe, nadala sam se da ćeš biti u svetlu; ali ti nisi u svetlu. Nemoj biti iznenadjen što neću imati nikakav razgovor sa tobom dok se nalaziš u tami.** Rekla sam ti to više puta. Hristos je rekao: "Zašto ne čujete moje reči?" **Ja kažem, "Zašto ne čujete Hristove reči koje iznosim pred vas? Zašto ste u mraku? Oni se plaše da vide da postoji još jedan zrak svetlosti. Oni će sagraditi sve moguće prepreke protiv toga. Radite isto ono što su radili i jevreji. Nemojte slediti brata Smita. U ime Božje govorim vam - on nije u svetlosti. On nije bio u svetlosti još od Mineapolisa. Okupili ste se zajedno, organizovali ste se, i pokušali ste na sve moguće načine da se oduprete Duhu Božjem. Neka se Bog smiluje na vaše duše. (1888 595.1)**

Kako dirljivo i srčano upozorenje vodjama crkve. Kakvu je hrabrost ova žena pokazala govoreći ljudima duboko zabrinuta za njih i upozoravajući ih na to što su kočili delo Božje i sprečavali izlivanje poznog dažda. Primetite pažljivo da joj je ovo svedočanstvo bilo dato posle toga kako joj je pokazano da Vagoner ima istinu po pitanju Zaveta. Izlivanje poznog dažda je usko povezano sa ovim pitanjem. Oni koji su odlučili da propovedaju dispencionalizam uprkos svetlosti o Zavetima, stopiraju delo Gospodnje i ne nalaze se u svetlosti. Oni rade suprotno volji Božjoj i pripremaju mnoge za totalno uništenje. Neka nam Gospod Isus pomogne da vidimo ovo pitanje u ispravnom svetlu. Jer puno ljudi ponavlja ovu istoriju i okreću se od svetlosti nazivajući je tamom. Teško onima koji zovu dobro zlo a zlo dobro. Neka se Gospod smiluje na takve. Zakoračite na sigurno sada dok je vreme i bićete bezbedni.

Zašto je tako važno da ispravno razumemo Zavete? Razmotrite sledeće tekstove:

"A zakon dođe uz to da se umnoži greh; jer gde se umnoži greh onde se još većma umnoži blagodat." (Rimljanima 5:20)

Ako ovaj tekst čitate sa dispencionalne tačke gledišta, tada je zakon dat na Sinaju, pre krsta i blagodati, mnogo više obilniji posle smrti Hrista. Potpuno iste dispencionalne naočale koriste se u čitanju i sledećeg teksta.

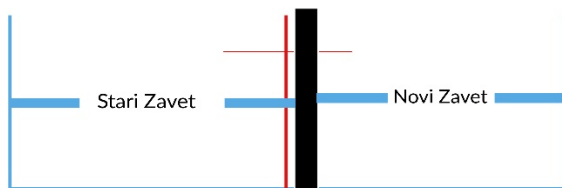
"Jer se zakon dade preko Mojsija, a blagodat i istina postade od Isusa Hrista." (Jovan 1:17)

Ovo se čita na sledeći način:

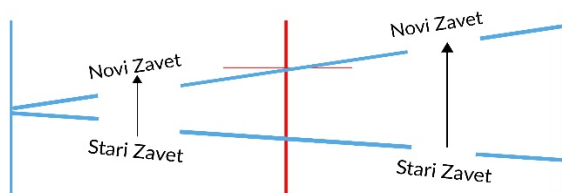
“Zakon je došao na planini Sinaj, a blagodat i istina su došli kada je Isus došao na zemlju prvi put.”

U ovom slučaju, zakon i blagodat su odvojeni u vremenu. Koristeći dispencionalno vreme, fraza "nismo pod zakonom" se pre koristi u značenju ne življenja u Starom Zavetu, nego ne biti pod osudom zakona.

1. Dispenciacija vremena

2. Dispenciacija iskustva

Stari Zavet vodi Novom Zavetu

"postepeno se ispunjavaju Božje namere u planu
iskupljenja" (PP 373)

Stari Zavet = Kanal | Novi Zavet = Izvor

Svi prelaze iz Starog Zaveta u Novi Zavet u svom iskustvu

"Koji i učini nas vrsnim da budemo slugе novom Zavetu, ne po slovu
nego po duhu; jer slovo ubija, a duh oživljuje." (2.Korinćanima 3:6)

Da slovo ubija je ono što se dešavalo u vreme pre krsta a da Duh oživljuje, rečeno je da je to ono što se dešavalo posle krsta. Mojsije i Pavle kao da su izgleda radili jedan protiv drugog posle krsta.

Kada nosimo dispencionalne naočale, Pavlova služba nas čuva od onoga što je Mojsije radio, koga svakako želimo da izbegnemo, jer Mojsije donosi duhovnu smrt. Ta smrt, kako dispencionalisti vide, je ono što se desilo jevrejima koji su bili pod zakonom do krsta. Dok sa druge strane, kada nosimo biblijske naočale ličnog iskustva, Mojsijevo delo kroz zakon može da obavi svoje delo ubijanja starog čoveka, što veličanstveno otvara put Pavlu da bude sluga Duha.

U dispencionalnom sistemu, svaka osoba koja spomene bilo šta o zakonu u pozitivnom smislu, posmatra se kao judaista i legalista jer je Isus rekao da nas je oslobodio zakona (ne samo od osude zakona) i da nas vodi u carstvo blagodati. Ako ove tekstove stavimo u dispencionalni sistem, dobijamo sledeće:

Stih	Stari Zavet Pre krsta	Novi Zavet Posle Hrista
Rimljanima 5:20	"A zakon dođe uz to da se umnoži greh;	jer gde se umnoži greh onde se još većma umnoži blagodat." (Rimljanima 5:20)
Jovan 1:17	Jer se zakon dade preko Mojsija	a blagodat i istina postade od Isusa Hrista.
2.Korinćanima 3:6	jer slovo ubija	a Duh oživljuje
2.Korinćanima 3:9	Jer kad je služba osudjenja slava,	mnogo većma izobiluje služba pravde u slavi.
Jevrejima 7:19	Jer zakon nije ništa savršio;	već je postavio bolju nadu, kroz koju se približujemo k Bogu.

Primetite kako su u ovom sistemu oni koji su živeli pre krsta imali stvarno loše opcije. Oni koji su živeli posle krsta, čini se kao da su imali bolje uslove (besplatna blagodat bez zakona koji bi nas uznemiravao!); ali, ne zaboravite Rimljanima 5:20, gde mi trebamo zakon zbog blagodati, a oni koji su u ovom sistemu, pa čak i oni posle krsta, zaista imaju loše opcije.

Ovaj Zavetni sistem, odvojen vremenom, osnovan je od strane Avgustina, prenesen u protestantske crkve i naravno, našao je svoje mesto kroz nasledje i u adventnom pokretu.

“U Zavetu, koji se sa pravom zove Stari, i koji je dat na Sinaju, obećana je samo ovozemaljska sreća. Ta zemlja u koju je narod išao, nakon što je vodjen kroz pustinju, naziva se zemlja obećanja, gde mir caruje, gde se dobijaju pobjede nad neprijateljima, gde je obilje u deci i u plodovima zemlje, i gde su slični darovi - **to su obećanja Starog Zaveta. A ovo su svakako proobrazi duhovnih blagoslova koji su obećani u Novom Zavetu.**” (Philip Schaff, “Augustine, Anti Pelagian Writings,” Nicene and Post Nicene Father Series 1, Vol 5)

Ovaj temelj je u velikoj meri izgradjen zahvaljujući protestantizmu. I dok su mnogi ulagali velike napore da skinu ove naočale, većina od njih nije uspjela u tome da ih se oslobodi. Evo jednog citata iz baptističkog ispovedanja vere:

“Dve vrste Zaveta, razdvojeni su na dva Zaveta; njihova priroda i kontrast; **stari Zavet je ispunjen i zamenjen novim Zavetom;** priprema neznabožackog sveta za Mesijin dolazak; priroda i savršenstvo evandjelja. (<http://founders.org/library/covenants/ch8/>)

Ovi Zavetni okviri deluju kao naočale koje nas prisiljavaju da posmatramo jevandjelje kroz zamračeno staklo, koje deli zakon od jevandjelja, a koji su inače stvoreni da rade zajedno kako bi nam dali sveobuhvatnu i izobilnu blagodat.

“Nijedan čovek ne može ispravno predstaviti zakon Božji bez jevandjelja, niti jevandjelje bez zakona. Zakon je utelovljeno jevandjelje, a jevandjelje je razvijeni zakon. Zakon je koren, a jevandjelje miomirisni cvet i plod koji je koren doneo. Stari Zavet baca svetlo na Novi, a Novi Zavet baca svetlo na Stari. I jedan i drugi predstavljaju otkrivenje slave Božje u Isusu Hristu. I jedan i drugi sadrže istine čiji će duboki smisao pred usrdnim istraživačem otkrivati uvek nove dubine. (Hristove očigledne pouke, 128.str.)

Kada skinemo Avgustinove dispencionalne naočale i poslušamo Prvog Andjela koji u ruci ima večno jevandjelje, tada zakon i jevandjelje rade zajedno da bi nam omogućili izobilnu blagodat u našem ličnom iskustvu. Tekstovi koje smo gore naveli, iskustva su svakog vernika kroz ljudsku istoriju.

Stih	Lično iskustvo - Zakon i Jevandjelje rade zajedno
------	--

Rimljanima 5:20	Oba Zaveta: A zakon dodje (naše lično iskustvo), da se umnoži greh (osvedočava nas u greh). Jer gde se (isto vreme i mesto) umnoži greh, onde se još većma umnoži blagodat (u našem ličnom iskustvu)
Jovan 1:17	Posle krsta: Jer se zakon daje preko Mojsija, (za nas lično danas) a blagodat i istina postade (dolaze ka nama lično danas) od Isusa Hrista. Pre krsta: Jer se zakon daje preko Mojsija (svakoj osobi u Izraelu) a blagodat i istina (došli su lično njima) od Isusa Hrista.
2.Korinćanima 3:6	Oba Zaveta: jer slovo ubija ali Duh oživljuje.
2.Korinćanima 3:9	Oba Zaveta: Ako je služba osude (sadašnje vreme) slavna, mnogo većma izobiluje (sadašnje vreme) služba pravde u slavi.
Jevrejima 7:19	Oba Zaveta: Jer zakon nije ništa savršio, već je postavio bolju nadu, kroz koju se približujemo Bogu.

Da li možete videti kako različiti okviri utiču na to kako će se Pismo čitati? Dispenzacionalni pogled izaziva kod nas da ljude vidimo kao “drveće koje hoda”. Ono predstavlja samo deo procesa spasenja i sprečava nas da primimo izobilnu blagodat, jer takva blagodat dolazi samo tamo gde je uključen i zakon.

Pavle nam veoma jasno govori o paralelnoj prirodi dva zakona:

"Jer je pisano, da Avram imaše dva sina, jednog od ropkinje, a drugog od slobodne. (Galatima 4:22-26) (23) Ali onaj koji je bio rođen od sluškinje, rođen je po telu; a onaj od slobodne bio je rođen po obećanju. (24) Koje znači drugo: jer su ovo dva Zaveta; jedan dakle od

gore sinajske, koja radja za robovanje, a to je Agara. (25) Jer Agara znači Sinaj gora u arapskoj, i poredi se sa sadašnjim Jerusalimom, i služi sa decom svojom. (26) A gornji Jerusalim slobodna je, koja je mati svima nama. (Galatima 4:22-26)

"Jer bih želeo da ja sam budem odlučan od Hrista za braću svoju koja su mi rod po telu, koja su izrailjci, kojih je posinaštvo i slava, i Zavet i zakon i bogomoljstvo i obećanja;" (Rimljanima 9:3-4)

Izrailju nije dat jedan Zavet, već Zaveti.

Ovo nas sada vraća u problematiku u Galatima 3 poglavlje. Proći ćemo kroz ovaj vitalni princip koji nam Pavle daje u Rimljanima 5:20 i paralelno sa tim u Galatima 3:19-25.

"A zakon dođe uz to da se umnoži greh; jer gde se umnoži greh onde se još većma umnoži blagodat." (Rimljanima 5:20)

“Šta će dakle zakon? Radi greha dodade se dokle dodje seme koje mu se obeća, i postavili su ga anđeli rukom posrednika, Ali posrednik nije jednog; a Bog je jedan. (21) Eda li je zakon protivan obećanjima Božjim? Bože sačuvaj! Jer da je dan zakon koji može oživeti, zaista bi od zakona bila pravda. (22) Ali pismo zatvori sve pod greh, da se obećanje dade kroz veru Isusa Hrista onima koji veruju. (23) A pre dolaska vere bismo pod zakonom čuvani i zatvoreni za veru koja se htela pokazati. (24) Tako nam zakon bi čuvar do Hrista, da se verom opravdamo. (25) A kad dodje vera, već nismo pod čuvarom.” (Galatima 3:19-25)

Ako nosimo dispencionalne naočale dok čitamo ove tekstove u Galatima, prirodno ćemo podeliti ključne odlomke na sledeći način:

Galatima 3	Stari Zavet Pre krsta	Novi Zavet Posle Hrista
19	Šta će dakle zakon? Radi greha dodade se	dokle seme ne dodje

23	Ali pre nego je došla vera, bili smo pod zakonom čuvani i zatvoreni za veru	koja se trebala pokazati.
24	Jer nam zakon bi čuvar	<i>da nas dovede Hristu, kako bi mogli biti opravdani verom</i>
25		Ali kada dodje vera, već nismo pod čuvarom.

Džejms Vajt je postavio temelje adventnog pokreta pod istim dvoZavetnim sistemima kao i Avgustin i ostale protestantske crkve. Bilo je to prirodno s obzirom na protestantsko nasledje adventizma.

“Pisane uredbe koje su prikovane na krst prilikom raspeća Mesije, bile su tip, ceremonijalni zakon Mojsija, koje je on pisao svojom rukom u knjigu. Raspeće je bilo linija razdvajanja izmedju dve dispencije. "A u polovinu nedelje ukinuće žrtvu i prinos." (Danilo 9:27) Prvi Zavet koji je imao "uredbe o bogoslužnju, i zemaljskoj svetinji", bio je senka drugog i boljeg Zaveta. Zakon je bio senka, a jevandjelje je telo, koje baca senku; i kao što svaka senka dostiže samo do svoga tela i ne dalje, veoma je jasno da su žrtve i prinosi, mladine, praznici, i Subote jevrejskog zakona prestali, kada su dragoceno telo i krv Jagnjeta Božjeg prineseni na krstu. To je ono što je Pavle nazvao "prikovanim na krstu". "Neka vas niko ne osudjuje za jelo, ili piće, ili za praznovanje svetih dana, ili mladine, ili Subote: koji su sen stvari koje htedoše da dodju, i telo je Hristovo. (Džejms Vajt, Sadašnja istina, avgust 1849)

Adventizam je počeo sa 10 zapovesti kao moralnim zakonom; zato je on bio večan, dok je sve ostalo spadalo pod ceremonijalni zakon. Ovaj okvir prouzrokovao je da Stari Zavet bude posmatran kao senka a Novi Zavet kao telo, odnosno, realnost. Koliko god bilo čudno da senka može da postoji bez tela 4000 godina, ovo je bio temelj Zavetnog sistema u adventizmu.

Ljudi kao što su bili Urija Smit i G.I.Batler bili su oni koji su gradili ovaj temelj. Moguće je da je to bila milost Božja da Džejms Vajt umre pre konferencije

1888 godine, jer bi ga u suprotnom, jako zajedništvo ljudi kao što su Batler i Smit okrenuli protiv Vagonera i Džonsa.

Kada se jaka adventistička pozicija po pitanju večne prirode deset zapovesti kombinovala sa dispencijom Zaveta, zakon u Galatima 3:19-24 morao je biti ceremonijalni. Ako bi zakon spomenut u Galatima uključivao moralni zakon, tada bi Galatima 3:19 morao biti interpretiran kao da su deset zapovesti prestale kada je Hrist došao po prvi put na zemlju kao čovek.

Kada je E.J. Vagoner počeo da uči da je zakon u Galatima bio moralni zakon, jedini logični zaključak crkvenih lidera mogao je da bude da Vagoner promoviše kraj moralnog zakona sa Hristovim dolaskom pre 2000 godina. Njihov sistem Zaveta prisiljavao ih je da to posmatraju na takav način. Činilo se da su potpuno nemoćni da se oslobode ove Avgustinove dispencionalne šeme. Njihova celokupna teologija bila je izgradjena na ovim okvirima i uvek su imali uspešne debate sa svim svojim protivnicima, pa stoga, zašto bi bilo šta menjali? Elen Vajt im je rekla da su njihovi pogledi na zakon u Galatima - zasnovani na dispencionalnom Zavetnom sistemu – čista idolatrija.

"Zašto vam je", pitala sam, "vaša interpretacija zakona u Galatima draža, i zašto ste više uporni u vašim idejama po ovom pitanju, nego da priznate uticaj Duha Božjeg? **Dok ste tumačili zakon u Galatima, merili ste sopstvenim merama svako dragoceno svedočanstvo koje vam je poslato sa neba.** Ništa ne može da dopre do vas po pitanju istine i sile Božje osim ako ne nosi vaš pečat, **dragocene ideje o zakonu u Galatima, od koje ste načinili idola.**"

"Ova svedočanstva Duha Božjeg, plodovi Duha Božjeg, nemaju nikakvu težinu za vas ukoliko nisu obeleženi vašim idejama po pitanju zakona u Galatima. Plašim se za vas i plašim se vašu svaku interpretaciju Pisma koja se manifestuje u tako nehrišćanskom duhu koji vi pokazujete i košta me mnogo nepotrebnog tereta. Ukoliko ste veoma oprezni ljudi i veoma kritični, da ne dobijete ništa što nije u skladu sa Pismom, onda želim da ove stvari sagledate u njihovom stvarnom svetlu. **Neka vaš oprez bude vežban na liniji straha da ne počinite greh protiv Duha Svetog.**" (9MR 225.1)

Vagonerov pogled na Zavete dozvoljavao mu je da vidi drugačije Galatima 3:19-25. Sećamo se da je Avgustin imao razmišljanje da se obećanja Starog Zaveta odnose samo na zemlju. Obećanje o zemlji ispunjeno je osvajanjem Hanana. Ova obećanja bila su simboli nebeskog Hanana koja su data u Novom Zavetu. Sa jasnim Zavetnim naočalima, Vagoner je pronikao u tamu Avgustina i vekovnu laž po pitanju zakona i jevandjelja.

“U devet sati ujutru starešina Vagoner nastavio je njegova predavanja o zakonu i jevandjelju. Razmatranje Pisma bilo je kroz Dela apostolska 15, Galatima 2. i 3 poglavlje, upoređeno sa Rimljanima 4 i ostalim odlomcima iz Rimljanima poslanice. Njegov cilj bio je da pokaže da je suština te kontroverze opravdanje verom u Hrista, vera koju je Avram održao, za pravdu. **Zavet i obećanja data Avramu, Zavet su i obećanja data nama.**” (“Third Days’ proceedings,” General Conference Daily Bulletin, Oct 21, 1888)

Ovo znači da je obećanje o nasledjivanju zemlje isto obećanje dato nama da će krotki naslediti zemlju (Matej 5:5). Galatima 3:19-25 prethodi Galatima 3:16 i daje im kontekst:

"A Avramu i semenu njegovom rečena biše obećanja." (Galatima 3:16) A ne veli: i semenima, kao za mnoga, nego kao za jedno: i semenu tvom, koje je Hristos."

Koja su to obećanja data Avramu?

"I učiniću od tebe veliki narod, i blagosloviću te, i ime tvoje proslaviću, i ti ćeš biti blagoslov. Blagosloviću one koji tebe uzblagosiljaju, i prokleću one koji tebe usproklinju; i u tebi će biti blagoslovena sa plemena na zemlji." (1.Mojsijeva 12:2-3)

"I javi se Gospod Avramu i reče: **Tvom semenu daću zemlju ovu.** I Avram načini onde žrtvenik Gospodu, koji mu se javio." (1.Mojsijeva 12:7)

"Jer svu zemlju što vidiš daću tebi i semenu tvom do veka." (1.Mojsijeva 13:15)

"A gle Gospod mu progovori: neće taj biti naslednik tvoj, **nego koji će izaći od tebe taj će ti biti naslednik**. Pa ga izvede napolje i reče mu: pogledaj na nebo i prebroj zvezde, ako ih možeš prebrojati. I reče mu: **tako će ti biti seme tvoje**." (1.Mojsijeva 15:4-5)

Avramu je obećano da će biti blagosloven sa velikom nacijom; njegovo ime će biti veliko; želeo je da ima naslednika i konačno, i da on i njegovo seme dobiju zemlju zauvek. Primetite da je Avram, zajedno sa svojim semenom, trebalo da nasledi zemlju zauvek. Koliko zemlje je obećano Avramu?

"Jer obećanje Avramu ili semenu njegovom **da bude naslednik svetu** ne bi zakonom nego pravdom vere." (Rimljanima 4:13)

Koliko od tog nasledstva je Avram trebao da dobije?

"Tada izađe iz zemlje haldejske, i doseli se u Harana; i odande, po smrti oca njegovog, preseli ga u ovu zemlju u kojoj vi sad živite. **I ne dade mu nasledstvo u njoj ni stope**; i obreče mu je dati u držanje i semenu njegovom posle njega, dok on još nemaše deteta." (Dela 7:4-5)

Dakle, Avram će tek naslediti zemlju; jer obećanje nije ispunjeno osvajanjem Hanana. Obećanje o nasledjivanju zemlje dato Avramu i njegovom semenu igra ključnu ulogu u razumevanju Galatima 3:19.

"Šta će dakle zakon? Radi greha dodade se **dokle dodje seme koje mu se obeća**, i postavili su ga andjeli rukom posrednika." (Galatima 3:19)

Uključivanje obećanja semenu menja trajanje vremena u svetu *sve do danas*. Kada čitamo ovaj odlomak kao odvojene delove teksta, onda dobijamo sledeće značenje:

"Šta će dakle zakon? Jer se dodade zbog greha, dok seme ne dodje." (Galatima 3:19)

Reč "*dok*" znači do Hristove pojave na zemlji pre 2000 godina. Medjutim, ovo je samo deo teksta i nije u kontekstu Galatima 3:16 vezano za obećanja data Avramu i njegovom semenu.

Kada obećanja data Avramu posmatramo kroz prizmu večnog Zaveta datog nama (a to su ista ona obećanja data I nama a koja su ponavljana i potvrđjena prorocima u Starom i Novom Zavetu), tada ova obećanja postaju vitalni deo ovog teksta i reč "*dok*" se proteže sve dok Avram i njegovo seme ne dobiju sve ono što im je obećano.

"Šta će dakle zakon? Radi greha dodade se dokle dodje seme koje mu se obeća." (Galatima 3:19)

Kada su obećanja ispunjena?

"Čekajući i želeći da bude skorije dolazak Božijeg dana, kog će se radi nebesa spaliti i raskopati, i stihije od vatre rastopiti? Ali čekamo po obećanju Njegovu novo nebo i novu zemlju, gde pravda živi." (2.Petrova 3:12-13)

"Verom dođe Avraam u zemlju obećanu, kao u tuđu, i u kolibama življaše s Isakom i s Jakovom, sunaslednicima obećanja tog. Jer čekaše grad koji ima temelje, kome je zidar i Tvorac Bog." (Jevrejima 11:9-10)

"Ali sad bolje žele, to jest nebesko. Zato se Bog ne stidi njih nazvati se Bog njihov; jer im pripravi grad." (Jevrejima 11:16)

"I videh nebo novo i zemlju novu; jer prvo nebo i prva zemlja prodoše, i mora više nema. I ja Jovan videh grad sveti, Jerusalim nov, gde silazi od Boga s neba, pripravljen kao nevesta ukrašena mužu svom." (Otkrivenje 21:1-2)

Ova obećanja biće ispunjena na kraju milenijuma kada se iskupljeni vrate na zemlju. Ovo pokazuje da reč "*dok*" u Galatima 3:19 znači da će zakon koji je došao i koji je ponovljen na Sinaju, trajati i posle kraja vremena sadašnjeg sveta kada Seme dodje i primi obećanje sa Avramom. Primećujemo da Galatima 3:19 kaže "...dokle dodje seme *koje mu se obeća...*". Tekst ne kaže "...dokle dodje seme *od onoga* koji je obećao." Dolazak semena je u povezan sa dobijanjem obećanja a to je ceo svet.

Elen Vajt podigla je Vagonerovu temu o nasledju u Galatima 3:16.19 i dodala je u knjigu Patrijarsi i Proroci u ediciji iz 1890 godine.

“Nasledstvo koje je Bog obećao svom narodu nije na ovom svetu. Avram nije imao ništa na ovoj zemlji, "i ne dade mu u nasledstvo ni stope." (Dela 7:5) On je imao veliko bogatstvo, i upotrebljavao ga je na slavu Bogu i za dobro svojih ljudi; ali na ovaj svet on nije gledao kao na svoj dom...

Ali, ni reč Božja nije pogrešila; ona nije dostigla svoj konačni rezultat osvajanjem Hanana od strane Jevrejskog naroda. "A Avraamu i semenu njegovom rečena biše obećanja." [170] (Galatima 3:16) Sam Avram je trebalo da podeli nasledstvo. Može se činiti da se Božje obećanje odlaže jer je "jedan dan pred Gospodom kao hiljadu godina, a hiljadu godina kao jedan dan" (2.Petrova 3:8); može izgledati kao se obećanje zadržava; ali u tačno određeno vreme "zaceo će doći i neće odocniti". (Avakum 2:3) Poklon Avramu i njegovom semenu ne uključuje samo zemlju Hanansku, već ceo svet. Kao što apostol reče: "Jer obećanje Avramu ili semenu njegovom da bude naslednik svetu ne bi zakonom nego pravdom vere." (Rimljanima 4:13) I Biblija jasno uči da obećanja data Avramu treba da budu ispunjena kroz Hrista. Svi oni koji su Hristovi - oni su "Avramovo seme i naslednici kroz obećanje" - naslednici "nasledstva koje je nepropadljivo, koje neće istruliti niti uvenuti" - zemlja oslobođena od prokletstva greha. (Galatima 3:29; 1.Petrova 1:4) Jer "carstvo i vlast i veličanstvo carsko pod svim nebom daće se narodu svetaca Višnjeg;" i "smerni će naslediti zemlju, i naslađivaće se množinom mira." (Danilo 7:27; Psalam 37:11) {Patrijarsi i Proroci, 169.4}

Unoseći Zavetna obećanja u Galatima 3, dozvoljava moralnom zakonu da deluje sa punom silom i posle drugog Hristovog dolaska. Efekat ove promene učinjen je veoma jasnim od strane Vagonera 1888 godine.

"Očigledno je da su stihovi 19 i 24 (Galatima 3) veoma usko povezani, da je, kada je zakon došao, ili bio dodat, bio je u svojstvu učitelja da dovodi ljude Hristu. **Ukidanje zakona pre nego on dovede nekoga ka Hristu, sve one koji mogu da dodju k Njemu, bila bi zasigurno velika nepravda. Zakon mora da sačuva svoje mesto vaspitača odnosno učitelja, sve dok svako ko želi ne dodje Hristu, a ovo se neće desiti dok se vreme milosti ne zatvori i Gospod dodje. U svojoj službi kao učitelj, on nije protiv obećanja, već radi sa njima u harmoniji.** Dakle: Bog je dao obećanje Avramu da će on i njegovo

seme naslediti zemlju. Ovo obećanje dato je Avramu, ne zbog njegove nasledjene pravednosti, već zbog njegove vere, koja mu se uračunala u pravdu. Ovo obećanje potvrđeno je od strane Hrista, i to znači da, **samo oni sa iskustvom vere u Hrista za oproštenje njihovih greha mogu biti naslednici obećanja. Oproštenje greha zavisi od pokajanja za greh, a pokajanje za greh podrazumeva poznavanje greha, a poznavanje greha se može dobiti samo kroz zakon.** Dakle, zakon deluje kao učitelj, nadzornik, čuvar, da osvedoči ljude u krivicu njihovog greha, kako bi oni mogli pobeći Hristu i biti opravdani verom. **I ova služba mora trajati sve dok svako ko može da se promeni, ne dodje Hristu, i dok se obećanje ne ispuni.** Tada zakon više nema ulogu učitelja. Božji narod će potpuno biti pravedan, hodajući u zakonu, i zakon će im biti u srcima. Oni tada neće imati potrebu za pisanim zakonom u knjigama, ili na kamenim pločama - to je dodati zakon - jer će oni imati direktan pristup prestolu Božjem, i biće učeni direktno od Boga. (E.J. Vagoner, Jevandjelje u Galatima, 1888, 34,35. str.)

Nadam se da ste ovaj citat pražljivo čitali. On je tajna direktnog svedočanstva Laodikeji i glasnoj vici. Evo još jednom ključne stvari:

“...samo oni sa iskustvom vere u Hrista za oproštenje njihovih greha mogu biti naslednici obećanja. Oproštenje greha zavisi od pokajanja za greh, a pokajanje za greh podrazumeva poznavanje greha, a poznavanje greha se može dobiti samo kroz zakon. (E.J. Vagoner, Jevandjelje u Galatima, 1888, 34. str.)

Da bismo ispravno čitali i vratili zakonu silu da nas vodi ka Hristu, moramo čitati Bibliju kroz naočale Zaveta u našem ličnom iskustvu. Ono mora biti ovako:

Rimljanima 5:20	Oba Zaveta: A zakon dodje (naše lično iskustvo), da se umnoži greh (osvedočava nas u greh). Jer gde se (isto vreme i mesto) umnoži greh, onde se još većma umnoži blagodat (u našem ličnom iskustvu)
--------------------	--

A nikako ovako:

Stih	Stari Zavet = pre krsta	Novi Zavet = posle Hrista
------	-------------------------	---------------------------

Rimljanima 5:20	"A zakon dođe uz to da se umnoži greh; jer gde se umnoži greh onde se još većma umnoži blagodat." (Rimljanima 5:20)
-----------------	---

Sa ispravnim čitanjem Rimljanima 5:20, A.T. Džons, bio je pokrenut Duhom da izgovori ove dragocene reči. Redosled je veoma važan.

“Hajde da počnemo sa Rimljanima 5:20. Glavna poenta, ili možemo reći, jedna od glavnih poenti večerašnjeg proučavanja je to da vidimo koje mesto zauzima zakon Božji po pitanju opravdanja verom; koje mesto zauzima zakon Božji u našem dobijanju pravednosti samo kroz Isusa Hrista, i ovo je samo još jedna faza iste misli koju smo imali večeras, u odnosu na to kakav dokaz nam je Gospod dao da bismo mogli biti sigurni da mi verom imamo pravo na obećanja Svetoga Duha.

"A zakon dodje uz to da se umnoži greh." Drugim rečima, Rimljanima 3:20, poslednje reči - reči sa kojima ste dobro upoznati - "kroz zakon dodje poznanje greha." Kakav je to bio zakon koji je bio dat na kamenim pločama - koja je bila njegova prva svrha davanja? [Skupština: "Da nam pokaže šta je greh."] Da se greh umnoži; da nam da znanje o grehu. Dakle, "zakon dodje da se umnoži greh"; da se greh pokaže; da se može pokazati u svom pravom svetlu. Pavle, govoreći u Rimljanima 7, kaže kako se on pokazao njemu, 12 i 13 stihovi:

"Tako je, dakle, zakon svet i zapovest sveta i pravedna i dobra. Dobro li dakle bi meni smrt? Bože sačuvaj! Nego greh, da se pokaže greh dobrom čineći mi smrt, da bude greh odviše grešan zapovešću." Znači, da se greh umnoži i da se greh pokaže, u svojoj svojoj punini grešnosti - to je, zar ne, prva svrha davanja zakona?

A sada da pročitamo pravo u Rimljanima 5: "A zakon dođe uz to da se umnoži greh. jer gde se umnoži greh onde se još većma umnoži blagodat." Da li je dakle zakon došao sam, čineći da se greh pojavi sam, usamljen? [Skupština: "Ne."] On je jednostavno sredstvo za drugi cilj - sredstvo pomoću koga se može dostići drugi kraj nečega što se nalazi iza znanja o grehu. Da li je ovo tako? [Skupština: "Da."] Dakle, gde greh izobiluje - gde blagodat izobiluje? [Skupština: "Na istom mestu."] Upravo ovde? [Skupština: "Da."] Medjutim, da li se ovako čita: "Gde se

greh umnožava blagodat raste"? [Skupština: "Ne. 'Mnogo više.'"] Bilo bi to prilično dobro zar ne, ako bi se samo blagodat umnožavala tamo gde se greh umnožava? Bilo bi to prilično dobro, ali to nije način na koji Gospod radi. On sve radi apsolutno dobro - baš dobro, kao što bi Bog to uradio.

Dakle, "gde se greh umnoži, blagodat se umnoži mnogo više." [Skupština: "Amin."] Tada braćo i sestre, kada nam Gospod, kroz Njegov zakon, daje znanje o grehu, upravo u tom trenutku, u tom momentu, blagodat se mnogo više umnožava nego znanje o grehu. Da li je ovo tako? [Skupština: "Da."]

A sada još nešto: "Kroz zakon dolazi poznanje greha"; i otkrili smo sledeće: kada zakon daje poznanje greha, u tom trenutku, na upravo tom mestu i u toj tački, u toj stvari, blagodat Božja postaje izobilnija nego znanje o grehu. A kada zakon daje poznanje greha, šta daje osvedočenje u greh? [Skupština: "Duh Božji."] Pre nego što pročitamo tekstove koji govore o tome, hajde da vidimo šta smo dobili do sada, od onoga što smo do sada čitali - i šta dobijamo od trenutka poznanja greha? [Skupština: "Izobilje blagodat."]

Dakle, onda nema više mesta za razočarenje zbog greha, zar ne? [Skupština: "Ne."] Ne postoji takva mogućnost. Nemoguće je, kao što vidite, da se vi ili ja nalazimo u mraku ili budemo obeshrabreni kada poznajemo greh. [411]

Na kraju krajeva, nije bitno koliko je veliko znanje, i koliko se greha otkriva u nama i dovodi nas do znanja, upravo tamo, u tom trenutku, u tim stvarima, u tom trenutku našeg iskustva, blagodat Božja se mnogo više otkriva nego poznanje greha. Dakle, kažem još jednom, kako je moguće da ikada budemo obeshrabreni? Braćo i sestre, zar nije istina da Gospod želi da smo uvek radosni? [Skupština: "Amin!"] Budite sretni. (A.T. Džons, GCB, Propoved 20, 1893)

Ovo je razlog zašto je tako važno da razumemo Zavete. Možemo duboko biti osvedočeni u greh samo ako je zakon uključen. Ako čitamo Rimljanima 5:20 na dispencionalni način, nećemo ove reči primentiti na sebe jer smo pod blagodaću, ali istinita blagodat dolazi samo kada zakon udje u naša srca i osvedoči nas u naš greh tako da možemo doći Hristu radi pomilovanja. Neki

misle da iako Hristos nije došao da ukine zakon, Njegov dolazak učinio je zakon suvišnim. Elen Vajt je direktno upozorila na ovu laž.

“Pogrešne teorije po pitanju posvećenja, takodje **nastaju kao rezultat zanemarivanja ili odbacivanja božanskog zakona**, i zauzimaju značajno mesto u religijskim pokretima danas. Ove teorije su lažne u doktrine i opasne u praksi; i sama činjenica da nailaze na blagonaklonost, udvostručuje važnost jasnog razumevanja onoga što Pismo uči po ovom pitanju. (Velika Borba, 469.1)

Jasno smo rekli da je rad Duha kroz Hrista lično.

"I kad On dođe pokaraće svet za greh, i za pravdu, i za sud;" (Jovan 16:8)

Samo Duh koji radi kroz zakon može da donese osvedočenje u greh. I upravo na tom mestu možemo dobiti izobilje blagodati. Dakle, Galatima 3:19-25 treba čitati na sledeći način:

Galatima 3	Lično iskustvo - Zakon i Jevandjelje rade zajedno
19	Šta će dakle zakon? Dodade se (ponovljen/izgovoren) radi (naših) greha, (govori nam se sada) dok ne dodje seme (vreme drugog dolaska) koje mu se obeća (sa Avramom)
21	Eda li je zakon protivan obećanjima Božjim? Bože sačuvaj: (Nikada nije niti će ikada biti) Jer da je dat zakon koji može oživeti, zaista bi od zakona bila pravda.
22	Ali Pismo sve zatvori (pre i posle krsta) pod greh, (kroz zakon) da se obećanje dade kroz veru Isusa Hrista onima koji veruju.
23	A pre (lično) dolaska vere, bismo (individualno) čuvani pod (prokletstvo) zakonom, i zatvoreni za veru koja se htela pokazati. (kada smo lično prihvatili Hrista za svog Spasitelja)

24	Jer nam zakon bi (lični) učitelj (kroz oba Zaveta) da nas dovede Hristu, kako bi mogli biti opravdani verom.
----	--

Zahvaljujući lažnim učenjima Avgustina i ostalima, istina jevandjelja je poslužila kao razlog za greške i postala uzrok sprečavanja poznog dažda. Upravo se to dogodilo.

“Spasitelj nije došao da odbaci ono što su patrijarsi i proroci govorili, jer je On lično govorio kroz ove posebne ljude. Sva istina Božje reči dolazi od Njega. **Ali ovo dragoceno kamenje bilo je stavljeno u pogrešne okvire. Njihova dragocena svetlost postala je sluga zabludi. Bog je želeo da se izvade iz okvira zablude i stave u okvir istine.** Ovo delo mogla je izvršiti samo božanska ruka. Svojom povezanošću sa zabludom, istina je služila ciljevima neprijatelja Boga i čoveka. Hristos je došao da je postavi tamo gde će proslavljati Boga i delovati za spasenje ljudskog roda.” (Čežnja Vekova, 287.4)

Gospod je poslao najdragoceniju poruku preko starešina Vagonera i Džonsa. Dragoceno kamenje istine bilo je stavljeno u pogrešne okvire Zaveta. Dragoceno svetlo adventizma postalo je sluga zablude. Sada, nakon 120 godina, ili tri odnosno četiri biblijske generacije, Gospod zove svoj narod ponovo da istinu postavi u ispravne okvire. Neka Zaveti, onako kako ih je Vagoner predstavio, postave zakon i jevandjelje u ispravne okvire tako da možemo dobiti direktno svedočanstvo i izobilnu blagodat koja nam je očajnički potrebna.

Jedno od mesta gde ove tamne dispenzacionalne naočale stvaraju blokadu, jeste Kološanima 2:16-18, gde se govori o vremenima osveženja od Gospoda. Kada nosite pogrešne naočale tada vidite stvari pogrešno, i onda razdvajate zakon od jevandjelja.

"Neka vas niko ne osuđuje za jelo, ili piće, ili za **praznovanje** svetih dana, ili mladine, ili **Subote**: koji su sen stvari koje htedoše da dodju, i telo je Hristovo." (Kološanima 2:16-17)

Želim da skrenem pažnju na dve reči u ovom pomenutom tekstu, to su reči "praznovanje" i "Subote".

Reč Sabbaton [G4521] javlja se 68 puta u Novom Zavetu. Na 59 mesta, ona označava sedmi dan - Subotu. Na osam mesta se odnosi na sedmice koje su povezane sa sedmim danom Subotom. Dakle, 67 od 68 tekstova ima direktnu vezu sa sedmim danom Subotom.

Da bi povećali našu radoznalost oko Pavlove liste, obratićemo pažnju i na praznike, mladine i Subote u Starom Zavetu:

"I kad se god prinose žrtve paljenice Gospodu u Subote [H7676], i na mladine [H2320] i praznike [H4150], u broju po redu svom svagda pred Gospodom." (1.Dnevnika 23:31)

Ovo isto se može pronaći i u: 2.Dnevnika 2:4; 2.Dnevnika 8:13; 31:3; Nemija 10:33; Jezekilj 45:17; Osija 2:11. U svakom od ovih mesta reč Sabbath znači sedmi dan Subota. Jezekilj 45:17 ima potpuno isti niz i čak ima aluzije na mesne žrtve i nalive.

"A knez je dužan davati **žrtve paljenice** s darom i **nalivom** na **praznike** i na **mladine** i u **subote**, o svim svetkovinama doma Izrailjevog; on neka prinosi žrtvu za greh s darom i žrtvu paljenicu i zahvalnu da čini očišćenje za dom Izrailjev." (Jezekilj 45:17)

U Septuaginti reč "praznici" (G1859) i Subote (G4521) su iste one reči koje Pavle citira u Kološanima 2:16. Ako svi ovi tekstovi u Starom Zavetu koriste ovaj niz da ukažu na sedmi dan Subotu, zašto bi onda Pavle koristio ovu listu u potpuno drugom kontekstu nego kao što je to u Pismu koje je čitao? Zašto bi on koristio reč Sabaton da označi nešto što se nigde više u Bibliji ne koristi, osim ako ne ukazuje na dan Očišćenja gde se koristi ista reč u 3.Mojsijeva 23:32?

Ako je Pavle zaista mislio na sedmičnu Subotu u Kološanima 2:16, onda bi Subota u ovom tekstu u prevodu bila navedena kao senka stvari koje će doći. U svakom slučaju, Duh Prorštva je jasan po pitanju Subote:

"Subota je data Adamu, ocu i predstavniku cele ljudske porodice. Njeno svetkovanje trebalo je da bude akt zahvalnog poštovanja, od strane svih koji su trebali da prebivaju na zemlji, da je Bog bio njihov Stvoritelj i njihov Gospodar; da su oni delo Njegovih ruku i predmet Njegovog autoriteta. Na ovaj način ova institucija bila je potpuno posvećena i data celom ljudskom rodu. U njoj nije bilo ničega što bi bilo tajnovito ili što bi ograničavalo ljude u njenoj primeni." (Patrijarsi i proroci, 48)

Pavle aludira direktno na Subotu u Kološanima 2:16. Kao što stih kaže, to može napraviti senku u stihu 17. I ovo je mesto gde moramo da razumemo reč *praznovanje* u odnosu na Subotu.

Ova reč je prevedena kao deo (24x), deo, porcija (3x), obala (3x), interes, korist (2x) poštovanje (2x) vrsta (9x). Evo nekoliko primera u Novom Zavetu:

"Ali čuvši da Arhelaj caruje u Judeji mesto Iroda oca svog, poboja se onamo ići; nego primivši u snu zapovest, otide u **krajeve** [G3313] galilejske." (Matej 2:22)

"I reče mlađi od njih ocu: Oče! Daj mi **deo** [G3313] imanja što pripada meni. I on im podeli imanje." (Luka 15:12)

"A oni Mu dadoše **komad** [G3313] ribe pečene, i meda u saću." (Luka 24:42)

u Mateju 2:22 i Luci 15:12 reč je prevedena sa odredjenim članom, ali Luka 24:42 ga ne koristi. Upotreba reči *deo* ili *komad*, *porcija*, zahteva u engleskom jeziku da je definišemo odredjenim ili neodredjenim članom. Kontekst Pavlove upotrebe je uglavnom odredjen član, ali i drugačiji način je u redu. Sa ovim znanjem hajde da sada to primenimo na tekst.

"Neka vas niko ne osuđuje za jelo ili piće ili (u engl.jeziku stoji član ispred svake ove reči - *deo*, *komad*, *porcija*) ili praznike, mladine ili Subote."

Upotreba reči jelo i piće, daje kontekst za sledeću reč "*praznovanje*", što znači da on govori o odredjenom delu praznika, mladina i Subota.

Molim vas da pročitate brošuru "*Pokazivanje poštovanja prema Kološanima 2:16-17*" na maranathamedia.com za pažljivo proučavanje ovog odlomka bez

Avgustinovih naočala. Kada se čita u kontekstu, onda ovaj odlomak zvuči ovako:

"Da vas niko ne osuđuje za jelo ili piće ili svetkovanje (deo) svetih dana, ili za mladine, ili za Subote, koji su sen stvari koje treba da dodju; i telo je Hristovo." (Kološanima 2:16-17)

Protognostici osuđivali su hrišćane za upotrebu fizičke hrane i pića u posebnim vremenima službe Bogu. Ovo je bio deo njihovih sastanaka koji se osuđivao. Subota nikada nije senka, a tekst se odnosi na delove ovih okupljanja koji su bili senka tela Hristovog - delimično označavajući hleb i vino koje se upotrebljavalo u službi a takodje i na hranu koja se jela tokom njihovih praznika. Avgustinovski obučeni prevodioci engleske Biblije, čitali su ove odlomke sa zamračenim pogledom i ubacivali reči koje su potpuno preokrenule značenje ovih tekstova. Ovo se dešava zbog toga što sotona zna da postoje posebna vremena Duha za Božji narod za vreme Subota, mladina i praznika i on nikako ne želi da udjemo u odmor koji nam se daje u tim vremenima. Kada koristimo naočale večnog Zaveta, tada blagoslovi koji su se izlivali u ovim vremenima u Starom Zavetu, postaju dostupni i u Novom Zavetu. Zato mi kažemo:

"I od mladine do mladine, i od subote do subote dolaziće svako telo da se pokloni preda mnom, veli Gospod." (Isaija 66:23)

Ovo je razlog zašto sotona pokušava da promeni vremena svetih praznika a i zakon, sa ciljem da se narod Božji ne bi okupljao u ta vremena.

"Pokajte se dakle, i obratite se da se očistite od greha svojih, da dođu vremena odmaranja od lica Gospodnjeg." (Dela 3:19)

Pokajanje dolazi kroz zakon koji utiče na našu savest i osvedočava nas u greh. Dolazeći Hristu mi smo preobraženi zahvaljujući Njegovoj pravednosti koja nam je besplatno data, naši gresi su iščezli, i mi smo zapečaćeni u zakazanim vremenima osveženja koja dolaze od Gospodnje prisutnosti. Reč *vremena* je ista reč koja je upotrebljena u Starom Zavetu za vremena ili praznike. Sotona

veoma dobro zna da ako spreči ljude da Subotu nazovu milinom, tada će sprečiti i vremena osveženja.

Ako se zakon i jevandjelje odvoje u dispencionalizmu, svaki dan je Subota u Duhu posle krsta, i svaki dan je legalizam pre krsta. To od sedmog dana u sedmici stvara nevažno vreme umesto vreme posebnog osveženja. Ovo se dešava jer je blagodat potpuno razdvojena od zakona umesto da bude deo njega. Kada su zakon i jevandjelje ujedinjeni u zajedničku sliku Zaveta, tada Subota zaista počinje da bude milina. Kada verujemo da su Božja obećanja data Avramu, obećanja koja su data i nama takodje, tada počinjemo da uvidjamo da je zakon Gospodnji savršen, koji obraća dušu, i Gospodnje uredbe postaju radost za srce. Zaista, kada uklonimo Avgustinove naočale i hodamo u Hristovoj pravednosti, tada zakon Gospodnji postaje nešto o čemu razmišljamo dan i noć i postajemo kao drvo usadjeno pokraj vode. Dodajte u svetlost prijatelji, pijte od vode žive, i budite slobodni od lažnog Zavetnog okvira Vavilona. Još od poruke iz 1888 godine, Zaveti imaju ključ koji može da dovede silu blagodat kroz četvrtog andjela. Možemo da odemo gore i da osvojimo zemlju.

“Prilikom novorodjenja, srce je dovedeno u harmoniju sa Bogom, kao što je privedeno Bogu Njegovim zakonom. Kada ova velika promena zauzme mesto u grešniku, on prelazi iz smrti u život, od greha u svetost, od bezakonja i buntovnika u poslušnost i odanost. Stari život otudjenosti od Boga je završen; novi život pomirenja, vere i ljubavi - počinje. Tada će "pravednost zakona" biti "ispunjena u nama, koji hodamo, ne u telu a po Duhu". (Rimljanima 8:4) I tada će jezik naše duše biti: "O, kako volim zakon Tvoj!" O njemu razmišljam ceo dan." (Psalam 119:97) (Velika Borba, 468.1)

Odbacivanje Avgustinovih Zavetnih naočala u cilju dobijanja poznog dažda

Od pojave adventizma, kada su položeni njegovi temelji, deo materijala koji se koristio da izgradi njegove osnove bio je drvo i slama Avgustinove pogrešne teologije o Zavetima. Koristeći pogrešne naočale, adventni pokret izgradio je zid oko dva ključna biblijska teksta koja se nalaze u Galatima 3:19-24 i Kološanima 2:16-17, što je sprečilo jevandjelje da izvrši svoje potpuno delo na ljudskoj duši.

Gospod je poslao najdragoceniju poruku kroz starešine Džonsa i Vagonera, da spali ovu slamu i drvo koji su blokirali celokupnu adventnu poruku i zaustavili pozni dažd.

Pod uticajem sotone, poklič je ušao u očajnu borbu kako bi stajao sa medjašima ali i branio zakon u Galatima koristeći dispenzacionalni pogled na Zavete. Iako ovo učenje nije bilo medju stubovima vere, nekoliko adventističkih lidera vezalo je sebe ovim idolom i odlučilo da sa njim ode u grob.

Da li ćemo učiti tužne lekcije iz istorije i koristiti ključ za Zavet koji je dat Vagoneru, kako bismo završili posao adventnog pokreta? Prošlo je samo 120 godina otkako je Hristos bio gorko razočaran odbijanjem najdragocenije poruke. Data nam je još jedna šansa da udjemo na tu zemlju, i ovo bezakonje će se završiti u trećem i četvrtom kolenu. Hajdemo gore da osvojimo obećanu zemlju!